

ката между Бога и насъ е Любовта. Споредъ мене, настроението, това е една срѣда; разумността, това е друга срѣда; Любовта, това е трета срѣда. Значи тия три срѣди ни свързватъ съ три велики свѣта. За да може човѣкъ да разбира дълбокитѣ замисли на живата природа, трѣбва да е свързанъ съ тѣзи три велики свѣта.

Азъ говоря само за онѣзи отъ васъ, които се интересуватъ за своето бъдеще. Вие може да имате критически умъ, този умъ ви е потрѣбенъ, но въ критиката си трѣбва да бъдете разумни. Да критикувашъ, значи да сравнявашъ, да уподобявашъ, да търсишъ Истината. Да критикувашъ разумно, това не значи да търсишъ погрѣшкитѣ на хората, но да търсишъ правия пътъ. Познание трѣбва! Нѣкои мислятъ, че критиката е основно нѣщо; нѣкои мислятъ, че хората трѣбва да се съмнѣватъ. Не, съмнението не е положително качество, то е негативно качество въ човѣшката природа. Щомъ човѣкъ се усъмни, почва да мисли. Но, споредъ менъ, по-голѣмо прѣимущество е човѣкъ да вѣрва, отколкото да се съмнѣва. По-правдоподобно е човѣкъ да се обнадежда, отколкото да се обезсърдчава. Запримѣръ, вие се съмнѣвате, дали има бъдещъ свѣтъ, или нѣма. Оставете този бъдещъ свѣтъ! Съмневашъ ли се въ свѣта, въ който живѣешъ? — Не се съмнѣвамъ. Мислишъ ли, че можешъ да излѣзешъ извънъ този свѣтъ, въ който сега живѣешъ? Казвашъ: е, като умра единъ день, всичко ще се свърши съ мене. Добрѣ, като умрешъ, кждѣ ще отидешъ? Великиятъ законъ въ самата наука казва, че нищо въ природата не се губи. Щомъ е тѣй, ти като